

בתי המשפט

010438/06 א		בית משפט השלום ירושלים	
10/05/2009		כב' השופטת שירלי רנר	
		בפני:	

בעניין: יגאל ויינשטיין, עו"ד
 ע"י ב"כ עו"ד אב גנים ויי מאיה התובע
 נ ג ד
 1. פנחס קובן, עו"ד
 2. מועצה אזורית מטה יהודה
 ע"י ב"כ עו"ד אבולעפיה דוד ו/או עו"ד הנתבעים
 טלי בן סימון

ספרות:

[א' שנהר, דיני לשון הרע \(תשנ"ז\)](#)

מיני-רציו:

* ביהמ"ש דחה על הסף תביעת לשון הרע אשר הוגשה בגין מכתב תשובה לתלונה ששלח התובע לנציב תלונות הציבור. נקבע כי הפרסום הוא בלתי קביל לפי חוק מבקר המדינה ונדחו ניסיונותיו של התובע להפריד בין חלקי המכתב.

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

* נזיקין – הגנות – חסינות שיפוטית

* משפט מינהלי – רשות מוסמכת – מבקר המדינה

בקשה לסילוק על הסף של תביעת לשון הרע. התובע שלח מכתב תלונה לנציב תלונות הציבור במשרד מבקר המדינה אודות הנתבעת 2. הפרסום נשוא התביעה הינו מכתב התשובה ששלח הנתבע 1, היועץ המשפטי של המועצה, לנציבות, וצירף כמכותבים 4 בכירים במועצה. לטענת הנתבעים, הפרסום הוא בלתי קביל לפי סעיף 30 לחוק מבקר המדינה (להלן "החוק"). נסיבות הגעת התשובה לידי התובע תמוהות והשימוש בה כדי להגיש תביעה מהווה עבירה על החוק. עוד נטען כי מדובר בפרסום מותר לפי סעיף 13(9) לחוק איסור לשון הרע. התובע ביקש לערוך הבחנה בין חלקי המכתב ובין התשובה עצמה לבין הפרסום למכותבים.

בית משפט השלום קיבל את הבקשה ופסק כי:

לעניין קבילותו של הפרסום כראייה על פי החוק, שאלת חובתו או אי חובתו של הנתבע 1 לכתוב את אשר כתב אינה רלוונטית. מדובר במכתב אחד אותו כתב הנתבע 1 לנציבות תלונות הציבור. על פי הוראת סעיף 30 לחוק פרסום זה בכללותו אינו קביל כראייה ללא קשר לחובה או היתר כלשהוא. מועצה היא גוף סטאטוטורי הפועל באמצעות בעלי תפקידים שונים. אין לראות את כיתוב בעלי התפקידים הרלוונטיים לתלונה בגוף, כפרסום נוסף ונפרד הקביל כראיה. המענה שניתן על ידי הנתבע 1 בתגובה לתלונה שהוגשה כנגד הנתבעת 2 ובשמה, כפוף להוראת החיסיון הקבועה בסעיף 13(9)

לחוק לשון הרע. ביהמ"ש דחה את טענת התובע כי הנתבע לא היה חייב או רשאי לכתוב חלק מסוים במכתב ויש לדאוגו כפרסום נפרד. כל ניסיון להפריד בין חלקיו השונים של המכתב הוא מלאכותי. לפיכך התובע לא רשאי להוכיח את הפרסום נשוא תביעתו.

פסק דין

1. בפני בקשה להורות על סילוק התביעה על הסף.

כתבי הטענות

2. על פי כתב התביעה בשנת 2002, בעקבות הליכי השגה וערר שניהל התובע החלה הנתבעת 2 לאכוף כלפיו החלטה בדבר שנוי אופן חישוב הארנונה במועצה באופן המבטל פטור חלקי שהיה עד אותה עת לממ"ד. לטענת התובע גם אם ההחלטה בת תוקף, אכיפתה בוצעה באופן סלקטיבי תוך התעמרות והפרת השוויון. לאחר שבמהלך השנים ניסה התובע לקבל תשובה עניינית מהמועצה בדבר האכיפה הסלקטיבית ולא נענה, פנה ביום 1.9.03 לנציבת תלונות הצבור במשרד מבקר המדינה. במענה לפניית הנציבות כתב הנתבע 1 את המכתב נשוא התביעה, מתלהם, בוטה ומכפיש כלפי התובע. רצוף אמירות לא רלוונטיות, קשות ופוגעניות, ונעדרות כל בסיס משפטי או אחר. בתום הבירור בנציבות נשלח מכתב תשובה על ידי הנציבות בצרוף אותו מכתב כאשר בהתאם לנהלי העבודה בנציבות אותו מכתב לא היה אמור להיות מצורף. הדברים נכתבו כשהנתבע 1 הניח שלא יגיעו לידיעת התובע ובכוונה להשפילו, בנסיבות שבהן לא יכול היה להגן על שמו הטוב. הנתבע 1 צירף כמכותבים 4 בכירים במועצה והמכתב הועבר לבקשתו לבכירים בנציבות ובאגף הביקורת. על פי כתב התביעה אשת התובע עבדה אותה עת בנציבות והנזק לשמו של התובע ממשי.

על פי כתב ההגנה מבקר המדינה קיבל את תשובת הנתבע 1 ודחה את תלונת המתלונן. עוד נטען בכתב ההגנה כי הפרסום נשוא התביעה הוא בלתי קביל לפי סעיף 30 [לחוק מבקר המדינה](#) שחל מכח סעיף 47 לאותו חוק על פעולת נציבות תלונות הצבור. על פי הנוהל במשרד מבקר המדינה, על מנת לשמר את החיסיון, תשובות ששולחים נשואי הבירור לנציבות לא נשלחות למתלונן עצמו. נסיבות הגעת התשובה לידי התובע תמוהות והשימוש בה כדי להגיש תביעה מהווה עבירה על [חוק מבקר המדינה](#). עוד נטען בכתב ההגנה כי מדובר בפרסום מותר לפי סעיף 13(9) [לחוק איסור לשון הרע](#), כי אין בפרסום משום לשון הרע ולחילופין חלות הגנות הקבועות בסעיף 14 לחוק. על פי כתב ההגנה לא יתכן כי הפניות למבקר המדינה יהיו חסינות מתביעה כפי שהן מכח [חוק מבקר המדינה](#) ו**[חוק איסור לשון הרע](#)** ואילו המענה לא.

על פי כתב התשובה, גם אם הפרסום בעצם הפניה לנציבות מוגן, הוא לא מוגן בכיתוב לכל ששת המכותבים ועובדה היא שהמחוקק לא קבע כי תשובת הנילונים מוגנת.

הטענות בסיכומים

3. לאור טענת ב"כ הנתבעים כי טענותיהם המשפטיות של הנתבעים מצדיקות סילוק התביעה על הסף, ביקשה ב"כ הנתבעים כי יינתן צו לסיכומים לעניין טענות אלו וניתנה בהחלטה בהתאם.

לטענת ב"כ הנתבעים בסיכומיה מאחר והפרסום נשוא התביעה הוא פרסום מותר על פי סעיף 13(9) [לחוק איסור לשון הרע](#), אין כל רלוונטיות לשאלת אמיתות הפרסום כמו גם לשאלת היסוד הנפשי של המפרסם בעת הפרסום. הפרסום נשוא התביעה ניתן כמענה אותו מחוייבת היתה הנתבעת לענות על פי דרישת נציבות תלונות הצבור במשרד מבקר המדינה. משלוח ההעתיקים לגורמים האמונים על הטיפול בתלונה והחייבים להיות מיודעים לגביה ולמועצה עצמה שמינתה את הנתבע, הוא פרסום שהנתבע חייב לעשות על פי דין ולכל הפחות רשאי היה לעשות לנוכח חובתו המקצועית כיועץ המשפטי של מועצה אזורית. פרשנות אחרת אינה מתקבלת על הדעת והייתה נוגדת מושכלות יסוד של חובת עורך דין ללקוחו ועקרונית יסוד בדבר שקיפות מנהלית בתוך הגוף המנהלי. לטענת ב"כ הנתבעים משמעות החיסיון בסעיף 13(9) היא קיומו של אינטרס ציבורי המחייב ליתן הגנה לפרסומים מסוג זה והגובר על זכותו של הנפגע מהם לשם טוב. עוד טוענת ב"כ הנתבעים כי בהתאם [לחוק מבקר המדינה](#) הפרסום נשוא התביעה הוא בלתי קביל ואסור להצגה בבית משפט.

לטענת ב"כ התובע בסיכומיה הפרסום אינו פרסום מוגן שכן ההלכה היא כי הפרסום המוגן צריך להיעשות כחלק מחובת דוות, המעוגנת בכתובים, וכי ישנה זיקה ממשית בין הפרסום לבין תפקידו של המפרסם מה שאין כן בענייננו. אף אם יקבע כי הפרסום מוגן הרי ככל הנוגע למכתב נשוא התביעה יש להפריד בין שני עמודיו הראשונים המהווים מענה לפנייה מטעם נציבות הצבור לבין העמוד השלישי המהווה חלק נפרד אשר בו בוחר הנתבע 2 מיוזמתו לפנות לנציבות ולהעלות ביקורת כלפי שיטת עבודתה כמו גם להכפיש את התובע. לטענת ב"כ התובע משרד מבקר המדינה אינו אמון על בדיקת תלונות הנוגעות לאזרחים שאינם מהווים "גוף מבוקר" והפנייה למשרד מבקר המדינה בתלונה על התובע חורגת מתחום תפקידו של הנתבע 2 ונעדרת כל זיקה לתפקיד. כל אחד מהעתיקי מכתב זה, לששת המכותבים לו, מהווה פרסום נוסף ונפרד המעצים את הפגיעה ואשר חורג מתחום הגנתו של סעיף 13. עוד טוענת ב"כ התובע כי סעיף 13 אינו חל בנסיבות שבהן נעשה הפרסום בזדון.

בסיכומי התשובה טוענים הנתבעים כי החסינות המוחלטת המוענקת בסעיף 13 אינה מוענקת רק אם הנפגעים כפופים למפרסם כטענת התובע. לטענת הנתבעים הניסיון לעשות מהמכתב נשוא התביעה שני פרסומים אין לו כל אחיזה במציאות והמכותבים האחרים על המכתב הם שולחי המכתב עצמם. חלק המכתב אותו ביקש הנתבע להביא לידיעת היועץ המשפטי של הנציבות ומנכ"ל מכוון, כעולה מעיון בו, לבדיקת שיטת העבודה בנציבות ולא דבר בקשר עם התובע. עוד טוענים הנתבעים כי דבר לא נכתב על ידי הנתבע 2 במסגרת המכתב מיוזמתו והמכתב על שני חלקיו הוא מכתב אותו כתב הנתבע 2 במסגרת תפקידו ולבקשת שולחיו.

דיון

א. אי קבילות כראיה על פי [חוק מבקר המדינה](#)

4. סעיף 30 [לחוק מבקר המדינה](#), תשי"ח-1958 [נוסח משולב] קובע כי "א) דו"חות, חוות דעת או כל מסמך אחר שהוציא או הכין המבקר במילוי תפקידו לא ישמשו ראיה בכל הליך משפטי או משמעותי. (ב) הודעה שנתקבלה אגב מילוי תפקידו של המבקר לא תשמש ראיה בהליך משפטי או משמעותי, חוץ ממשפט פלילי בשל מסירת עדות בשבועה או בהן צדק, שהושגה מכוח הסמכויות האמורות בסעיף 26".

הפרק השביעי [לחוק מבקר המדינה](#) עניינו בירור תלונות הצבור על ידי מבקר המדינה בכשרותו כנציב תלונות הצבור (ר' סעיף 4 לחוק יסוד: מבקר המדינה).

סעיף 41(ב) לחוק המצוי באותו פרק קובע כי "נציב תלונות הציבור יביא את התלונה לידיעת מי שהתלונה עליו, ואם היה עובד כאמור בסעיף 36(6) – גם לידיעת הממונה עליו (להלן-הממונה), וייתן להם הזדמנות נאותה להשיב עליה; נציב תלונות הציבור רשאי לדרוש ממי שהתלונה עליו להשיב על התלונה תוך התקופה שנקבעה בדרישתו".

סעיף 47(א) המצוי בפרק זה קובע כי "סעיפים 22, 23, 26, 28 ו-30 יחולו, בשנויים המחוייבים גם לעניין פרק זה".

בדברי ההסבר לסעיף 30 האמור נאמר כי מטרת ההוראה "...היא לאפשר למבקר המדינה לאסוף מידע באופן חופשי ולנותן המידע – למסרו באופן חופשי ללא חשש שהדבר ישמש ראיה משפטית. יצוין כי הוראה זו היא כללית והיא חלה הן לגבי מלוי תפקידי הבקורת הקיימים והן לגבי מלוי התפקיד החדש של בירור התלונות". (ר' הצעת [חוק מבקר המדינה](#) (תקון מס' 5), תשכ"ט-1969 (ה"ח תשכ"ט, בעמ' 403).

ההגנה על חופש איסוף המידע מעוגנת גם בסעיף 23 לחוק המטיל חובת סודיות על עובדי משרד מבקר המדינה וכל אדם אחר שבעזרתו מבצע המבקר את תפקידיו בנוגע לכל ידיעה שהגיעה אליהם לרגל עבודתם. הוראה זו חלה אף היא מכח סעיף 47 לאותו חוק על נציבות תלונות הצבור.

5. אין מחלוקת כי את המכתב נשוא התביעה כתב הנתבע 1 בעקבות פניית נציבות תלונות הצבור לנתבעת 2 לצורך בירור תלונה שהגיש התובע כנגד הנתבע 2 (ר' סעיפים 1.4 ו-1.5 לכתב התביעה). עוד אין מחלוקת כי על פי נוהלי העבודה הנהוגים בנציבות תלונות הצבור לא היה אמור מכתבו של הנתבע 2 להגיע לידיעת התובע (ר' סעיף 1.6 לכתב התביעה).

על פי הוראת סעיף 30 [לחוק מבקר המדינה](#) ולאור תכליתה, תשובתו של נילון בנוגע לתלונה אינה קבילה כראייה.

התובע מבקש לערוך הבחנה כפולה. ראשית, בין שני חלקי המכתב שכתב הנתבע 1. שנית, בין התשובה עצמה לבין הפרסום הטמון במכותבים לה.

6. אשר להבחנה בין שני חלקי המכתב. הבחנה זו מבקש התובע לערוך בעיקר לעניין החיסיון על פי סעיף 13(9) [לחוק איסור לשון הרע](#). לעניין קבילותו של הפרסום כראייה על פי [חוק מבקר המדינה](#) שאלת חובתו או אי חובתו של הנתבע 1 לכתוב את אשר כתב אינה רלוונטית. לעניין זה מדובר במכתב אחד אותו כתב הנתבע 1 לנציבות תלונות הצבור. על פי הוראת סעיף 30 [לחוק מבקר המדינה](#) פרסום זה בכללותו אינו קביל כראיה ללא קשר לחובה או היתר כלשהוא.

7. האם ההעתקים לנמעני המכתב קבילים כראייה? הנתבע 1 כתב את המכתב בשל תלונה שהוגשה לנציבות תלונות הצבור כנגד הנתבעת 2. על פי האמור במכתב עצמו נצטווה לכתוב את המכתב על ידי ראש המועצה. למענה כותבו ראש המועצה, גזבר המועצה, מ"מ מזכיר המועצה ומנהלת מחלקת הגבייה. התלונה בנוגע למועצה נגעה בגבייה הסלקטיבית של הארנונה על ידי מחלקת הגבייה במועצה כאשר מנהלת הגבייה נזכרת במכתב התלונה יותר מפעם אחת. התלונה גם מתייחסת לאופן שבו נענו פניותיו של התובע בעניין זה וכן לאופן פרסום צו הארנונה.

מועצה היא גוף סטאטוטורי הפועל באמצעות בעלי תפקידים שונים. כאשר מדובר בגוף סטאטוטורי המתבקש להגיב על תלונה שהוגשה כנגדו, אין לראות את כיתוב בעלי התפקידים הרלוונטיים לתלונה בגוף, כפרסום נוסף ונפרד הקביל כראיה. בענייננו ראש

המועצה, מנהלת מחלקת הגבייה, גזבר המועצה וממלא מקום מזכיר המועצה הם כולם בעלי תפקידים הרלוונטיים לתלונה שהגיש התובע כנגד המועצה. העברת ההעתיקים אליהם מתחייבת מכללי מנהל תקין. ואולם אם העתיקים אלו קבילים כראייה, תיפגם תכליתה של הוראת סעיף 30 – איסוף המידע באופן חופשי. לנוכח האמור סבורה אני כי אף ההעתיקים של הודעה כאמור בסעיף 30(ב) [לחוק מבקר המדינה](#) הנותרים אצל הנילון, ובמקרהו של גוף סטאטוטורי – אצל בעלי התפקידים הרלוונטיים אצל הנילון, אינם קבילים כראייה.

8. בעמ' 3 למכתב ביקש הנתבע 1 להעביר את השגותיו ככל הנוגע לשיטת עבודתה של הנציבות "לתשומת לבם של היועץ המשפטי לנציבות, ולמנכ"ל שלה". בכך לטענת התובע ביקש הנתבע 1 מיוזמתו את פרסומו של המכתב לגורמים נוספים. יצויין כי הנתבע 1 עצמו לא כיתב את אותם גורמים במכתב שכתב והמכתב עצמו, אף אם הועבר בהתאם לבקשתו, הוא הועבר לבעלי תפקידים שונים במשרד מבקר המדינה עצמו, ואינו קביל על כן כראייה.

9. לטענת התובע אף אם המכתב עצמו אינו קביל כראייה רשאי הוא להוכיח את הפרסום בדרכים אחרות. אין בידי לקבל טענה זו. לא ברור כיצד יבקש התובע להוכיח את הפרסום. האם באמצעות זימון עדים שחלה עליהם חובת סודיות בעניין זה או באמצעות זימון הגורמים המכותבים במועצה? כך או אחרת. מתן אפשרות לתובע להוכיח את הפרסום בדרכים אחרות יש בה משום עקיפה של הוראת אי הקבילות הקבועה בסעיף 30 [לחוק מבקר המדינה](#). כל תכליתה של הוראה זו הוא כאמור להבטיח את חופש איסוף המידע. ככל שניתן להוכיח את המידע שנאסף בדרכים אחרות, תסוכל מטרת ההוראה.

10. התוצאה היא שהתובע לא יהא רשאי להוכיח את הפרסום נשוא התביעה.

ב. היעדר עילה על פי חוק איסור לשון הרע

11. על פי סעיף 13(9) [לחוק איסור לשון הרע](#), התשכ"ה-1965 "לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי - פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור".

הוראת סעיף 13(9) שייכת לקבוצת ההגנות המוחלטות הקבועות ב[חוק איסור לשון הרע](#) ואשר לגביהן נקבע כי הפרסומים נשוא ההגנות לא ישמשו עילה למשפט פלילי או אזרחי. ההלכה היא כי שאלת אמיתות הפרסום או תום הלב בפרסום אינה רלוונטית להגנות אלו

בשל האינטרס הציבורי העומד ביסודן (ר' א. [שנהר, דיני לשון הרע](#) (1997) בעמ' 194-191; [דנ"א 6077/02 דרור חוטר ישי נ. עדנה ארבל](#), תק-על, 2003(2) 341).

נציב תלונות הצבור הוא רשות המוסמכת על פי דין - הוראת סעיף 41 האמורה - לדרוש - וודאי להתיר, מענה של נילון בתגובה לתלונה בעניינו שהוגשה לנציב תלונות הצבור. המענה שניתן על ידי הנתבע 1 בתגובה לתלונה שהוגשה כנגד הנתבעת 2 ובשמה כפוף להוראת החיסיון הקבועה בסעיף 13(9).

12. טענותי העיקריות של התובע ככל הנוגע לשאלת החיסיון נוגעות אף כאן להבחנה שיש לטענתו לעשות בין שני חלקי המכתב וכן לפרסומים למכותבי המכתב.

אשר להבחנה בין שני חלקי המכתב. התלונה שהגיש התובע לנציבות תלונות הצבור עניינה כאמור גבייה סלקטיבית לטענתו של הארנונה מצד הנתבעת 2 כמו גם אי מתן מענה הולם לפנייתו בעניין זה. תשובתו של הנתבע 1 ניתנה במסגרת מכתב אחד הכולל שלושה עמודים. המכתב כולל ספרור רץ של 16 סעיפים וארבע כותרות משנה. כותרת המשנה האחרונה בפתח העמוד השלישי היא "שיטת העבודה בנציבות" ואת האמור תחת כותרת זו מבקש התובע להפריד מיתר חלקי המכתב. תחת ראש פרק זה מביע הנתבע 1 תרעומת על עצם טיפול הנציבות בתלונה הן לאור העובדה שבעניין זה היה באותה עת הליך תלוי ועומד ובעניין זה מפנה הנתבע 1 לפרק הראשון של תשובתו, הן בשים לב לכך שתלונה דומה כבר נדונה ונדחתה על ידי עו"ד אחר בנציבות ככל הנוגע לתושב אחר חודשים ספורים קודם לכן ובעניין זה מפנה הנתבע 1 לפרק השלישי של המכתב בעמ' 2, והן לנוכח העובדה שהנציבות עצמה יכלה לפעול בדרכים נוספות בטרם פנייה למועצה בעניין זה וכך אף ליתר את הפנייה. עוד מציינ הנתבע 1 בעמוד זה את מדיניות הלשכה המשפטית של המועצה ככל הנוגע לטיפול בתלונות וטענות של תושבים. בפרק זה ובחלק זה של העמוד גם נאמרים דברים על התובע המהווים לטענתו לשון הרע. בסיומו של עמוד זה שהוא גם סוף המכתב כותב הנתבע 1 **"אודה לך אם תביאי אישית את הערותי האחרונות בפרק "שיטת העבודה" לתשומת לבם של היועץ המשפטי לנציבות ולמנכ"ל שלה"**.

לטענת התובע את הדברים הכלולים בעמוד זה לא היה חייב או רשאי הנתבע 1 לכתוב ויש להפרידם מיתר חלקי המכתב ולראותם כפרסום נפרד. אין בידי לקבל טענה זו. הנתבע 1 כתב מכתב אחד וכל ניסיון להפריד בין חלקיו השונים של המכתב הוא מלאכותי. אלמלא כותרות המשנה בהן נקט הנתבע 1 במכתבו, ספק אם היה התובע טוען כי יש מקום לערוך הבחנה כאמור. כמפורט לעיל, העמוד האחרון מסכם בחלקו נושאים שנדונו בחלקי המכתב הקודמים והמצדיקים לטענת הנתבע 1 הן את דחיית התלונה והן ביקורת על עבודת הנציבות. ביקורת על התנהלות התובע מובעת גם בחלקו הקודמים של המכתב. כך

בעמוד הראשון של המכתב נושא הפרק השני את הכותרת "תלונת "מר" ויינשטיין". דווקא בסעיפים בהם ממקד התובע את טענתו בעמוד זה והמהווים לטענתו לשון הרע, מפורטת מדיניות הלשכה המשפטית של הנתבעת 2 ככל הנוגע לטיפול בתלונות תושבים והם מהווים על כן חלק מהתשובה לתלונת התובע בעניין זה.

נכון אמנם כי בסיומו של המכתב מבקש הנתבע 1 מהנציבות להביא את הערותיו בפרק שיטת העבודה לתשומת לב היועץ המשפטי לנציבות ולמנכ"ל שלה, אך כאמור הערות אלו בחלקן כבר פורטו קודם לכן ואילו חלקן האחר מהווה מענה לתלונה. אין בכך כדי לתמוך במסקנה כי חלק זה הוא נפרד ושונה מיתר חלקי המכתב.

13. האם העובדה שהנתבע 1 ביקש כי הערותיו בפרק זה יועברו ליועץ המשפטי לנציבות ולמנכ"ל שלה יוצרת פרסומים נוספים? גם כאן יצויין כי הנתבע 1 עצמו לא כיתב את אותם גורמים. אפילו כן, מדובר בבעלי תפקידים בנציבות תלונות הצבור אליה פנה התובע עצמו בתלונה. בעצם הפנייה לנציבות יש לראות את התובע כמסכים לכך כי גורמים שונים בנציבות, יראו הן את התלונה והן את המענה לה, ואין לראות בעלי תפקידים בנציבות עצמה כגורמים נוספים ונפרדים מנציב תלונות הצבור.

גם באשר לארבעת בעלי התפקידים במועצה אותם כיתב הנתבע 1 במכתבו יש לדחות את טענת התובע. המועצה כאמור היא גוף סטאטוטורי הפועל באמצעות בעלי תפקידים שונים וההלכות בדבר "פרסום" כשמדובר בן אדם אינן ישימות אליה (להלכות אלו ר' א. [שנהר](#), [דיני לשון הרע](#) (1997), בעמ' 87-89). כאשר מדובר בגוף סטאטוטורי המתבקש להגיב על תלונה שהוגשה כנגדו, אין לראות את כיתוב בעלי התפקידים הרלוונטיים לתלונה בגוף, כפרסום נוסף ונפרד. הנתבע 1 לא כתב את מכתב התשובה בשמו אלא בשמה של הנתבעת 2 שנתבקשה להגיב על תלונה ככל הנוגע להתנהלותה, התנהלות שמטבע הדברים מתבצעת באמצעות בעלי תפקידים. הפנייה עצמה של נציבות תלונות הצבור נעשתה אל ראש המועצה. לאור תוכן התלונה – הגבייה הסלקטיבית של הארנונה ואי פרסום צווי הארנונה כל הגורמים שכותבו – מנהלת מחלקת הגבייה, גזבר המועצה וממלא מקום מזכיר המועצה הם רלוונטיים לתלונה. אין לראות בכיתובם פרסום נפרד מזה של הנתבעת עצמה.

14. לנוכח האמור בסעיפים 4-10 להחלטה לא יהא התובע רשאי להוכיח את הפרסום נשוא התביעה. לנוכח האמור בסעיפים 11-13 להחלטה אין הפרסום נשוא התביעה יכול לשמש עילה למשפט אזרחי. כל אחד משני טעמים אלו די בו כדי להצדיק את סילוק התביעה על הסף. התוצאה היא שאני מורה על מחיקת התביעה על הסף.

התובע ישלם לנתבעים הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 5000 ₪ בתוספת מע"מ.

**ניתנה היום ט"ז באייר, תשס"ט (10 במאי 2009) בהיעדר הצדדים המזכירות תמציא העתקים
לב"כ הצדדים**

שירלי רנר 10438/06-54678313

שירלי רנר, שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה